

Een dwaalgast onderweg

Jack Folkers is een actief lid van de VWU en, zoals hij zelf zegt: "*natuurliefhebber in hart en nieren, fotograaf, schilder, tekenaar en beeldhouwer, schrijver, soms niets, soms alles en nu ... onbezoldigd reiziger*". In september 2005 heeft hij huis en haard verlaten voor een reis rond de wereld. Op zijn website is de reis te volgen: www.dwaalgast.nl.

INDIA - Iets grijs en ondefinieerbaars

"STOP!", roep ik hard. De chauffeur schrikt, maar kijkt niet achterom, remt ook niet. Hij blijft gewoon doorrijden. "STOP", roep ik nog eens, nu harder. Nu kijkt hij wel om, grijnst breed en zegt "yes", maar rijdt nog steeds door. Mijn gids Prakesh zegt iets in het Indiaas tegen de chauffeur en nu begint het bij hem te dagen: hij moet op de rem trappen. Voorzichtig wordt er afgeremd en we komen tot stilstand. Ongeveer een halve kilometer van de plek waar ik iets zag bewegen op de grond. Iets grijs en ondefinieerbaars. Vast een zeldzame vogel!

"We moeten terug", zeg ik tegen Prakesh, mijn gids die ik de dag ervoor in het vogelgebied Bharatpur leerde kennen. Hij vertaalt het weer, de auto wordt gekeerd en we rijden langzaam terug. Op de plek waar ik het eerst riep, wordt de auto gestopt en we stappen uit. Het is een droog gebied en ergens in het zand tussen de struiken had ik iets zien scharrelen. Iets bruins, leeuwerik-achtig. Ik loop het gebied in maar ik zie niets meer. Prakesh doet ook zijn best maar hij heeft geen verrekijker en weet ook niet precies waarnaar hij moet zoeken. Na een minuut of tien zoeken, lopen we terug.

Ik ben hier omdat het welbekende gebied Bharatpur, waar ik gisteren was, droog is. We zijn op zoek naar water en naar de watervogels. Prakesh wist ergens een rivier, had hij me verteld, en daar waren vast meer vogels. De prijs voor een dag auto met chauffeur en gids was slechts 60 dollar en dan hoef je niet lang na te denken om een dagje te gaan rondrijden en vogelen.

De weg is erg rustig en loopt door een soort halfwoestijn met droog gras en doornstruiken. Je zou het niet verwachten maar zo'n onaanlokkelijk lijkend gebied herbergt veel vogels. Overal piept en tsjilpt het gevederde leven. Vlakbij waar we gestopt zijn, staat een boom met daarin een paar mooie uilen. Brahmaanse steenuilen. Erg tam, ik kan ze zomaar van een paar meter afstand fotograferen.

Tijgersluipgang met gevolg...

Er zijn weinig mensen. Tenminste... zo lijkt het. Maar daar komt gauw verandering in. Als we een tijdje langs de weg lopen, lopen er al gauw 4 jongens mee. Ze zijn uit het niets gekomen. Geen idee waar ze vandaan komen. Vijf minuten later zijn het er al 6. Ik zeg "hallo" maar er wordt niets terug gezegd. Ik steek mijn hand

op, maar weer geen reactie. Ik vraag aan Prakesh of het soms zombies zijn, maar helaas weet hij niet wat ik bedoel en het gaat me te ver om het aan hem uit te leggen. "Het zijn zombies", zeg ik tegen hem. Prakesh neemt het graag aan. Hij knikt ja en lacht.

Inmiddels heb ik weer iets zien scharrelen en ik loop het gebied weer in. Het is nog ver weg maar ik kan de vogel nu wel beter bekijken. Grijs op de rug, wat zwart op de borst en een dikke snavel en, zoals ik al eerder dacht, leeuwerik-achtig. Maar nog steeds te ver om er een naam aan te hangen. Ondefinieerbaar. Ik sluipt verder en maak gebruik van wat struiken. Het laatste stukje leg ik tijgerend af, het is tenslotte India. Nu heb ik de vogel goed in beeld. En nu weet ik het ook zeker, een grijskruinvinkleeuwerik.

Grijskruinvinkleeuwerik - Jack Folkers

Wat een naam voor zo'n klein beestje. Maar hij doet zijn naam eer aan: grijze kruin en hij doet zowel denken aan een vink als aan een leeuwerik. Ik zet mijn camera voor mijn neus en op het moment dat ik wil afdrukken, klinkt er geluid achter me en de vogel vliegt weg. "Shit", zeg ik en kijk achterom. Als ik niet op de grond had gelegen, was ik waarschijnlijk omgevallen van verbazing. Een groep van wel 20 mannen en kinderen staat zo'n meter of 5 achter me te staren naar wat ik aan het doen ben. Geen wonder dat de vogel gevlogen is. Zo'n mensenmassa zou zelfs de tamste vogel teveel worden.

Ik sta op en zeg "go away" tegen de groep. Twintig grijnzende gezichten en een paar mensen die "yes" zeggen en vervolgens naar me blijven staren. Een eindje verderop zie ik mijn gids staan en ik vraag hem of hij de mensen wil uitleggen dat ik een foto van de vogel wil maken en dat ik daar liever geen polonaise bij wil hebben. Er wordt weer wat gebrabbeld en het gevolg is dat de groep, die inmiddels nog groter is geworden, nu op gepaste afstand (10 meter) volgt, luid kake-

lend over die vreemde man met die grote camera. Ondanks de optocht lukt het me om de vogel opnieuw te vinden en er zelfs foto's van te maken.

Zodra ik genoeg foto's heb, sluip ik voorzichtig terug en loop daarna naar de groep mensen en ik laat de foto's op mijn beeldschermje zien. Er wordt enthousiast op gereageerd en er wordt gelachen. De camera wordt bijna uit mijn handen getrokken. Iedereen wil kijken en wil ook op de foto. Prakesh wordt er bij geroepen en er wordt druk gediscussieerd. Er schijnt, zo vertaalt Prakesh, hier vlakbij een meer te zijn waar volgens de groep ontzettend veel vogels moeten zijn. Daar wil ik wel heen! De meest spraakzame van de groep wordt uitgenodigd om mee te gaan en het meer aan te wijzen.

Rivierstern - Jack Folkers

Onverwacht vogelparadijs

Even later zitten we weer in de auto, nu met zijn vieren. De man heeft grijs haar en een lange baard. Hij ruikt een beetje vreemd, een ondefinieerbaar luchtje, maar het kan me niets schelen, want we gaan naar een nieuw vogelparadijs. Hij zegt wat tegen me en als ik een niet-begrijpende beweging maak, wappert hij met zijn armen en roept hard. Hij heeft het vast over vogels dus ik roep hard "yes, yes".

Via allerlei onverharde paadjes en soms dwars door het terrein komen we na een half uur rijden langs een rivier waarboven enige sterns vliegen: lachsterns. Dat ziet er veelbelovend uit. Weer even verder mondt de rivier uit in een niet al te groot meer en de belofte komt uit. Ik zie eenden, reigers, sterns en aan de kant steltloperjes en ik meen zelfs citroenkwikstaar-

ten te ontwaren en in de verte ooievaars: Indische gapers en Borneo-wolhals-ooievaar. Hier zit dus alles wat in Bharatpur had moeten zitten!

Op een geschikte plek stappen we uit en ik voel me meteen als een vis in het water en tegelijkertijd als een engeltje in de hemel. Overal vogels! Ik weet niet waar ik kijken moet. Een onontdekt vogelparadijs. Dat dit niet beter bekend is. Al na 100 meter lopen heb ik tientallen lachsterns en riviersterns. In het water zwemmen honderden eenden. Pijlstaarten en slobenden voeren de boventoon, maar er

zwemmen ook zomertalingen en in mindere mate Coromandeleenden. Verderop grauwe en Indische ganzen en Casarca's. En reigers en ooievaars waar je maar kijken kan. Ik kan mijn lol niet op. En wat te denken van alle ijsvogels? Op elke 100 meter zit wel een stelletje bonte ijsvogels.

Het hoogtepunt van de dag is weer iets grijs. Op slechts een meter of tien van me vandaan zit een grijze wouw op een telefoondraad nieuwsgierig naar me te staren met zijn felrode ogen. Wat een prachtvogel. Ik kan schitterende foto's maken. Die ogen.... het lijken wel robijnen.

Grijze wouw - Jack Folkers

De oorspronkelijke bestemming sloegen we over die dag. Het was te mooi om te vertrekken. We bleven de gehele dag en vogelden er op los. Soms kan een vogeldag dankzij iets grijs en ondefinieerbaars een geheel andere wending krijgen. Of dankzij een groepje nieuwsgierige mensen die zich afvragen wat een over de grond sluipende Europeaan aan het doen is.

Het gebied waar ik onverwachts terechtkwam, heet Bund Baretha en ligt circa 50 km van Bharatpur vandaan.